

SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 4/2012/421-e

1. Ostatnie dni marca...
2. Pierwszego kwietnia
3. Informacje związkowe
4. Wielkanoc
5. JP II
6. Adam Asnyk
7. 10. kwietnia – druga rocznica katastrofy samolotowej
8. Wszyscy w kosmos...
9. Siekiera, motyka...
10. Pisali o Naszej Uczelni
11. Trybunał w sprawie Katynia
12. Wieści KSN
13. Posiedzenie Komisji Zakładowej
14. Wybory do Senatu PW
15. Protesty związkowe

Ostatnie dni marca...

Przed budynkiem Sejmu

Wystąpienie Przewodniczącego NSZZ „Solidarność” w czasie sejmowej debaty nad przyjęciem projektu obywatelskiego dotyczącego referendum w sprawie wieku emerytalnego (fragmenty)^{/1}.

Warszawa, dnia 30.03.2012 r.

Pani Marszałek, Wysoka Izbo, Panie Premierze, Przyjaciele z Solidarności, Koleżanki i Koledzy z OPZZ i Forum Związków Zawodowych

Jest dla mnie powodem do wielkiego zaszczytu, ale i ogromnym zobowiązaniem fakt, że mogę tu dziś stać przed Wysoką Izbą i prezentować wniosek o poddanie pod ogólnokrajowe referendum pytania w

^{/1} Pełny tekst wystąpienia – KPW Wydanie specjalne Nr 5/2012/7-e

sprawie zachowania dotychczasowego wieku uprawniającego do przechodzenia na emeryturę. W ciągu ostatniego półrocza, po raz trzeci mam szansę prezentować Państwu projekty obywatelskie, które swoimi podpisami masowo poparli Polacy. Dwukrotnie już przybliżyłem Wysokiej Izbie założenia ustawy o podniesieniu minimalnego wynagrodzenia za pracę. Czulem wtedy wielkie wsparcie naszych obywateli, bo pod solidarnościowym projektem podpisało się kilkaset tysięcy Polek i Polaków...

...Wniosek o zwołanie referendum poparło ponad 2 miliony Polaków. Od bardzo dawna żadna obywatelska inicjatywa w Polsce nie zyskała tak wielkiego poparcia. Ostatnią ideą, którą również poparły miliony Polaków była w 1980 roku „Solidarność”. Spoczywa dziś na Państwie wielka odpowiedzialność – nie waham się powiedzieć – dziejowa odpowiedzialność, żeby tego wielkiego kapitału społecznego entuzjazmu, nie zmarnować. Polacy zasługują, aby ich zdanie i ich oczekiwania potraktować poważnie. O tym jak wielkie znaczenie obywatele przywiązują do możliwości wypowiedzenia się w sprawie wieku przechodzenia na emeryturę, świadczy czas, jaki Solidarność i wszystkie współpracujące z nami organizacje potrzebowały na zebranie ponad 2 milionów podpisów. Zajęło to niecałe 3 miesiące. Tak szybkie tempo zbiórki było również swoistą odpowiedzią na pośpiech rządu towarzyszący wprowadzaniu zmianie wieku uprawniającego do przechodzenia na emeryturę. Polacy poparli pomysł referendum, bo doskonale wiedzą, że proponowane przez rząd rozwiązania doprowadzą do nieodwracalnych zmian zarówno w ich życiu jak i życiu następnych pokoleń...

...Wysoka Izbo!

Tak wielkie poparcie referendum jest głośnym obywatelskim apelem o odpowiedzi na te wszystkie zagadnienia. Jest wielkim wezwaniem rządu do dialogu ze społeczeństwem. Z ust rządzących i sprzyjających im ekspertów padło wiele nieprawdziwych słów i niepełnych informacji na temat przyczyn i skutków wydłużenia wieku emerytalnego. Dyskutując ideę referendum w tej sprawie, warto się im przyjrzeć i sprostować. Premier Donald Tusk i inni zwolennicy wydłużenia wieku emerytalnego, przekonując do tego pomysłu, mówią często o potrzebie sprostania przez polski system emerytalny wyzwaniom wynikającym z procesu starzenia się społeczeństwa oraz wzrostu obciążeń systemu emerytalnego wypłatami świadczeń dla osób urodzonych w latach 1946-1959...

..Nie jest również trafny argument, że podwyższenie wieku emerytalnego w Polsce jest niezbędne z uwagi na to, że tego typu działania podjęte zostały już w większości państw europejskich. Na równie radykalne do zaproponowanych w opiniowanym projekcie ustawy podwyższenie wieku emerytalnego zdecydowały się do tej pory w Europie wyłącznie te państwa, które w drugiej połowie ubiegłego wieku nie zdecydowały się na wprowadzenie strukturalnych reform systemu emerytalnego takich jak zastosowane w Polsce. Podwyższanie wieku emerytalnego w tych państwach wpisuje się w proces reform o charakterze parametrycznym zakładających ewolucyjne zmiany, które dostosowują system ubezpieczeń społecznych do funkcjonowania w nowych warunkach społeczno-ekonomicznych. Polska wybrała drogę reform strukturalnych, które jak wspomniano wyżej, zakładały głęboką zmianę koncepcji i funkcjonowania systemu emerytalnego. Obecnie proponując podwyższenie wieku emerytalnego proponuje się nową receptę na problemy społeczne i ekonomiczne zdiagnozowane w Polsce już przed kilkunastu laty...

...Nie ma powodu by twierdzić, że w perspektywie kilku (kilkunastu) lat grozi nam dramatyczny niedobór pracowników. Tak by było, gdyby ludzie rzeczywiście masowo uciekali na emerytury i rezygnowali z aktywności zawodowej. Wtedy sprawą kluczową byłoby przymusowe zatrzymanie ich dłużej w pracy przez wydłużenie wieku emerytalnego. Pomijając tu kwestię skuteczności takiego działania, zauważmy przede wszystkim, że pracownicy wprawdzie chcą możliwie szybko osiągnąć uprawnienia emerytalne, będące gwarancją ekonomicznego bytu, ale jednocześnie wyrażają gotowość kontynuacji zatrudnienia. Dziś wielu tego nie robi bo bezrobocie spycha ich z rynku pracy. Niektórzy nie kontynuują pracy zawodowej ze względów zdrowotnych lub dlatego, że podejmują inny rodzaj aktywności (szczególnie opiekę nad członkami rodziny)...

...Wysoka Izbo

Często sugeruje się tendencyjność pytania podważając sens referendum, pod którym podpisało się 2 mln Polaków. Teraz znają już Państwo sens i cel referendum. Premier Donald Tusk sugeruje, by referendum wzbogacić o kolejne pytanie, na przykład: Czy chcesz wyższe świadczenie czy wcześniej przechodzić na emeryturę. Panie Premierze spóźnił się Pan z tym pytaniem. Takie zadanie Polki i Polacy urodzeni po 1948 roku dostali do odrobienia już w 1998 roku po wprowadzeniu reformy emerytalnej. Krytycy zarzucają, że pytanie referendalne jest zbyt proste, narzucające odpowiedź, a przez to wypaczające obiektywizm wyników. Nic bardziej mylnego... Masowe głosowanie MUSI mieć tak sformułowane pytanie. W referendum Naród wyraża swą wolę, wskazuje kierunek, a dopiero później jest

to przekładane na bardziej szczegółowe rozwiązania prawne.

I na koniec coś, co rząd i koalicja lubią najbardziej. Sondaż. Według badania Centrum Badania Opinii Społecznej sprzed dwóch tygodni podwyższeniu wieku emerytalnego dla kobiet do 67 lat sprzeciwia się 91 proc. Polaków. Zaś podwyższeniu wieku dla mężczyzn przeciwnych jest 84 proc. badanych. Dla pełnego wyniku podam też, że zmiany w systemie emerytalnym popiera w stosunku do kobiet 8 proc. Polaków, w stosunku do mężczyzn - 15 proc. Inne badanie – konkurencyjnego OBOP-u sprzed kilku dni – również nie pozostawia złudzeń. Za podwyższeniem wieku emerytalnego do 67 roku życia dla mężczyzn opowiedziało się 7 proc. ankietowanych, a za przejściem na emeryturę kobiet w tym wieku - 3 (!) proc. badanych. I jeszcze sondaż, również OBOP-u, poświęcony samemu referendum. Aż 64 proc. Polaków uważa, że rząd powinien przeprowadzić referendum w sprawie podwyższenia wieku emerytalnego. Tylko 3 proc. respondentów jest temu przeciwna.

Pani Marszałku, Panie Posłanki Panowie Posłowie

Trudno o bardziej jednoznaczne wyniki badań. Polki i Polacy nie chcą, by tak ważne zmiany zachodziły w tak szybkim tempie, bez wyczerpujących temat konsultacji. Chcą się w tej sprawie wypowiedzieć.

CHCĄ REFERENDUM. DLATEGO APELUJĘ - POPRZYJCIE UCHWAŁĘ W TEJ SPRAWIE.

Panie Premierze Tusk i Panie Premierze Pawlak nie myślcie, że Wasza gra obliczona na podnoszenie napięcia, gra w złego i dobrego policjanta, strażnika finansów publicznych i wrażliwego społecznie - zmyli Polaków. Rzucone w drodze „koalicyjnego kompromisu” marne częściowe emerytury nie zastąpią realnych działań. Nie w tym rzecz. Gwoli formalności, powinienem podać skutki finansowe takiego referendum i źródła ich pokrycia. Proponuję zatem by ewentualne referendum odbyło się w ciągu jednego dnia wolnego od pracy. Źródłem pokrycia kosztów w myśl ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym jest rezerwa budżetowa na 2000 r. Rezerwa ta jest zaplanowana w wysokości 95 mln złotych. Koszty referendum nie powinny przekroczyć jej wysokości.

Panie Posłanki, Panowie Posłowie Proszę o przyjęcie uchwały o poddanie pod referendum ogólnokrajowe, sprawy o szczególnym znaczeniu dla państwa i obywateli dotyczącej powszechnego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn.

Piotr Duda”.

Posłowie nie przyjęli do realizacji projektu referendum.

Pierwszego kwietnia...^{/2}

...1901 roku (tj. 111 lat temu) w Lachowiczach urodził się zapomniany pisarz Sergiusz Piasecki. Był pisarzem, publicystą politycznym, oficerem wywiadu, żołnierzem Armii Krajowej.

A nieoficjalne to: „...najbardziej barwna postać polskiej literatury XX wieku...”, „...żołnierz, szpieg, przemysłowiec, bogacz, żebrak, więzień, ...buntownik”, „Sergiusz Piasecki to jeszcze jeden wielki literacki chuligan”, „awanturnicze serce”, „najbardziej niezwykły pisarz znikąd”.

Był Rosjaninem, Białorusinem... był nawróconym na Polskę.

Pisał przede wszystkim o rzeczywistości życia na pograniczu polsko-sowieckim.

^{/2} Więcej w – KPW Wydanie specjalne Nr 4/2012/6-e

Informacje ze spotkań Rektorско-Związkowego Zespołu ds. Pracowniczych
(informacje z 2012 r. ustawione są w kolejności odwrotnej do terminów spotkań Zespołu)

z dnia 29.03.2012 r.

- Kierownik Biura Spraw Osobowych, mgr Zofia Sandowicz omówiła propozycję Porozumienia Rektora z organizacjami zakładowymi NSZZ „Solidarność” i ZNP w sprawie odpowiedniego stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 5 października 2011 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej dotyczących kategorii zaszerzegowania wynagrodzenia zasadniczego do określonych stanowisk pracy pracowników Politechniki Warszawskiej niebędących nauczycielami akademickimi. Po wyjaśnieniach p. Sandowicz wszystkie strony zgłosiły gotowość podpisania ww. dokumentu
- Prorektor ds. Ogólnych, prof. Roman Gawroński przedstawił dwie propozycje zmian stawek za godziny nadwymiarowe. Dotychczasowe stawki obowiązują od grudnia 2004 r. Pierwsza propozycja spotkała się ze sprzeciwem Kwestor. Wzrost stawek o prawie 20 % znacznie ograniczy zmniejszenie kosztów działalności dydaktycznej. Druga wersja zakładała wzrost stawek o około 10 %. Po dyskusji ustalono, że z wprowadzeniem zmian stawek za godziny nadwymiarowe należy poczekać do czasu rozliczenia godzin nadwymiarowych za rok 2011 oraz rozliczenia skutków zmian pensum. Propozycja powinna zostać także przedłożona Senackiej Komisji ds. Mienia i Finansów.
- Pani Grażyna Maciejko w imieniu KZ NSZZ „Solidarność” zaproponowała podpisanie dodatkowego porozumienia w sprawie przyznawania awansów finansowych i stanowiskowych pracowników PW oraz zalecanych do stosowania w PW w roku 2012 tabel stawek wynagrodzenia zasadniczego. Członkowie zespołu po przeanalizowaniu tekstu porozumienia proszeni są o kierowanie uwag do p. Maciejko i do wiadomości prorektora R. Gawrońskiego. Jednak wg prorektora decyzja dotycząca podpisania ww. porozumienia powinna należeć do nowego rektora.
- W związku z włamaniem do ośrodka w Grybowie dr Zdzisław Gałkowski zwrócił się do Kanclerza o zastosowanie dodatkowych środków ochronnych w ośrodkach wypoczynkowych (monitoring, szybkie alarmowanie). Wg wyjaśnień Kanclerza środki takie zostały już zastosowane.
- W związku z rozpoczęciem prac powołanego w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Zespołu do zmian przepisów ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i uczestnictwem w tym zespole przedstawicieli Związków Zawodowych (KSN NSZZ „Solidarność” i Rada Szkolnictwa Wyższego ZNP), pani Grażyna Maciejko zwróciła się z prośbą o przekazywanie propozycji konkretnych zmian.
- Pani Grażyna Maciejko zgłosiła wniosek dotyczący zorganizowania otwartego zebrania nt. służby zdrowia, w czasie którego pracownicy, studenci i doktoranci zostaliby poinformowani o aktualnej sytuacji akademickiej służby zdrowia.

Z dnia 21 lutego 2012 r

- Przedstawiono projekt Preliminarza Prowizorycznego ZFŚS na 2012 rok. Zaszły w nim niewielkie zmiany w porównaniu z Preliminarzem ZFŚS na rok 2011. (informacja w odrębnej notce w biuletynie) Przedstawiciele związków zawodowych nie wnieśli uwag. Preliminarz Prowizoryczny został podpisany przez wszystkie zainteresowane strony.
- Przedstawiono rozliczenie środków z Centralnego Funduszu Pracowniczego. W 2012 r. CFP miałby do dyspozycji ze środków przechodzących z roku 2011 kwotę 115,3 tys. zł. Ostateczna kwota CRP na rok 2012 będzie określona w Planie Rzeczowo-Finansowym PW po otrzymaniu dotacji z MNiSW. Proponuje się utrzymanie wszystkich dotychczas zawartych w Porozumieniu Rektora ze Związkami Zawodowymi tytułów wykorzystania CFP.
- Wniesiono wniosek aby w każdym roku wymieniać stare domki w ośrodku wczasowym w Wildze na nowe o standardzie zapewniającym lepsze warunki pobytu i lepsze wykorzystanie ośrodka.
- Wniesiono wniosek aby w przyszłości zmienić sposób wyliczania przychodów rodziny, które potrzebne są do wypełnienia oświadczenia przy ubieganiu się o przyznanie świadczeń socjalnych. Wniosek będzie rozpatrzony przez Rektorską Komisję ds. ZFŚS.

z dnia 19.01.2012 r.

- Zaopiniowano projekt Regulaminu przyznawania odznaki Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej - zaopiniowano projekt pozytywnie, przyjęto dodatkowe ustalenie że kopię legitymacji Odznaki Zasłużony dla PW, po wręczeniu odznaki, Biuro Rektora będzie przekazywać do Biura Spraw Osobowych celem włączenia jej do akt osobowych pracownika.
- Omówiono problemy związane z wprowadzonym rozporządzeniem MNiSzW z dnia 5.10.2011 dot. warunków wynagradzania za pracę - przyjęto następujące ustalenia
 - a/ Pracownikom niebędącym nauczycielami akademickimi, niespełniającym od dnia 1.01.2012 r. wymagań kwalifikacyjnych do zatrudnienia na zajmowanym stanowisku, należy dostosować stanowisko do wymogów rozporządzenia poprzez:
 - b/ Zaproponowanie nowych stanowisk i ewentualnie wynagrodzenia zgodnie z posiadanym wykształceniem, przy czym osobom w wieku ochronnym nie może ulec obniżeniu wysokość wynagrodzenia,
 - c/ W przypadkach, gdy aktualnie zaproponowanie innego stanowiska zgodnego z kwalifikacjami nie jest możliwe w jednostce organizacyjnej w której są zatrudnieni, pracownicy otrzymają rozwiązanie umowy o pracę, wraz informacją o możliwości ubiegania się o zatrudnienie w innych jednostkach uczelni zgodnie z prowadzoną rekrutacją przyjętą prowadzoną przez Uczelnię.
 - d/ Kierownicy jednostek organizacyjnych i kanderz PW zostaną powiadomieni przez prorektora ds. ogólnych o konieczności zmian zatrudnienia konkretnych pracowników. Informacje przygotowuje Biuro Spraw Osobowych.
- Przedstawiono interpretację MNiSzW z dnia 15.12.2011 r. dot. ustalania kategorii zaszeregowania pracowników nie będących nauczycielami - zgodnie z tą interpretacją uczelnia może stosować na poszczególnych stanowiskach kategorie zaszeregowania pracowników wyższe niż określone jako minimalne w rozporządzeniu.
Ustalono że w sprawie kategorii zaszeregowania pracowników PW Biuro Spraw Osobowych przedstawi projekt porozumienia JM Rektora z organizacjami związków zawodowych określające: przedziały kategorii dla pracowników nowo przyjmowanych do pracy i w przypadku awansów stanowiskowych lub finansowych, nazwy stanowisk równorzędnych.
Do czasu podpisania w/w porozumienia w stosunku do pracowników nie będących nauczycielami, zatrudnionych w PW przed wejściem w życie rozporządzenia stosowane będą przy awansach finansowych dotychczasowe kategorie zaszeregowania.

POROZUMIENIE

Rektora Politechniki Warszawskiej z organizacjami zakładowymi NSZZ „Solidarność” i Związku Nauczycielstwa Polskiego

w sprawie odpowiedniego stosowania przepisów Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 5. października 2011 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej dotyczących kategorii zaszeregowania wynagrodzenia zasadniczego do określonych stanowisk pracy pracowników Politechniki Warszawskiej nie będących nauczycielami akademickimi

zawarte w dniu 5. kwietnia 2012 r.

Strony: Porozumienia,

biorąc pod uwagę stan faktyczny i prawny wynikający z zawartych w Politechnice Warszawskiej, zwanej dalej Uczelnią, umów o pracę, dotyczących kategorii zaszeregowania, a także stanowisk pracy nie wymienionych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 5 października 2011 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej (Dz. U. Nr 243, poz. 1447), zwanego dalej Rozporządzeniem, widząc potrzebę jasnego, zgodnego z zasadami prawa pracy, określenia sytuacji prawnej pracowników Uczelni zatrudnionych na tych stanowiskach, uwzględniając uregulowania zawarte w przepisach obowiązujących w czasie, gdy zawierane były umowy dotyczące tych stanowisk,

uznają, że:

1. w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w Politechnice Warszawskiej przed 1 stycznia 2012 r. utrzymuje

się kategorii zaszeregowania określone w umowie o pracę;

2. w przypadku awansów finansowych po dniu 1 stycznia 2012 r. na dotychczas zajmowanym stanowisku, stosuje się dotychczasowe kategorie zaszeregowania określone w umowie o pracę;

3. w przypadku umów zawieranych z pracownikami oraz zmian stanowisk pracy lub jednostki organizacyjnej od 1 stycznia 2012 r. stosuje się minimalne kategorie zaszeregowania na stanowisku określonym w rozporządzeniu; Ponadto, ustala się, że niżej wymienione przepisy Rozporządzenia stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r. odpowiednio do następujących, istniejących w Uczelni stanowisk pracy:

I. W Załączniku nr 3 do Rozporządzenia:

Tabela A

Poz. 6 - kierownik administracyjny podstawowej jednostki organizacyjnej lub innej wyodrębnionej jednostki organizacyjnej – stosuje się do kierownika (dyrektora) uczelnianego lub międzywydziałowego: centrum, ośrodka, laboratorium.

Poz. 7 - zastępca kierownika administracyjnego podstawowej jednostki organizacyjnej lub innej wyodrębnionej jednostki organizacyjnej – stosuje się do zastępcy kierownika (dyrektora) uczelnianego lub międzywydziałowego: centrum, ośrodka, laboratorium.

Poz. 10 - główny specjalista, kierownik działu lub innej równorzędnej komórki organizacyjnej; administrator sieci – stosuje się do kierownika administracyjnego instytutu oraz do kierownika: dziekanatu, ośrodka, zespołu, laboratorium i pracowni wchodzących w skład wydziału lub instytutu, biura, samodzielnej sekcji lub zespołu, inspektoratu, osiedla studenckiego, straży akademickiej, administracji budynków mieszkalnych.

Poz. 12 - starszy specjalista naukowo-techniczny, starszy specjalista inżynieryjno-techniczny, starszy specjalista w zakresie prac finansowych lub ekonomicznych albo związanych z dydaktyką, badaniami, informatyką, administracją; zastępca kierownika działu lub innej równorzędnej komórki organizacyjnej, kierownik domu studenckiego – stosuje się do zastępcy kierownika: dziekanatu, ośrodka, zespołu, laboratorium i pracowni wchodzących w skład wydziału lub instytutu, biura, samodzielnej sekcji lub zespołu, inspektoratu, osiedla studenckiego, straży akademickiej, administracji budynków mieszkalnych oraz do stanowiska szefa produkcji.

Poz. 15 - specjalista naukowo-techniczny, specjalista inżynieryjno-techniczny, specjalista w zakresie prac finansowych lub ekonomicznych albo związanych z dydaktyką, badaniami, informatyką, administracją, organizacją produkcji; starszy mistrz, zastępca kierownika domu studenckiego – stosuje się do: kierownika sekcji, kierownika ośrodka wypoczynkowego i schroniska, kierownika domu gościnnego, kierownika obiektu, klubu, magazynu, szefa kuchni, konserwatora sprzętu informatycznego, programisty.

Poz. 17 - starszy (lub samodzielny): referent techniczny, ekonomiczny, administracyjny, finansowy, fizyk, matematyk i inne stanowiska równorzędne, mechanik, technolog, konstruktor, mistrz – stosuje się do starszego inspektora ochrony mienia, starszego operatora komputerów.

Poz. 22 - referent techniczny, ekonomiczny, administracyjny, finansowy, technik, magazynier – stosuje się do: młodszego konserwatora sprzętu informatycznego, młodszego programisty, młodszego operatora komputerów, konserwatora, rzemieślnika.

Poz. 24 - pomoc techniczna, administracyjna, laborant i inne stanowiska równorzędne – stosuje się do: robotnika wykwalifikowanego, robotnika gospodarczego zatrudnionego przy pracy ciężkiej.

Poz. 25 - pedel, pracownik gospodarczy, starszy woźny, starszy portier, dozorca, strażnik ochrony mienia – stosuje się do: starszego szatniarza, palacza co, recepcjonisty, kierowcy.

Poz. 26 - pomocniczy pracownik administracji lub obsługi – stosuje się do: praczki, woźnego, starszej pokojowej, pomocy laboratoryjnej, porządkowej pomieszczeń dydaktycznych, portiera, szatniarza, pokojowej, sprzątaczk.

Tabela B

Poz. 1 - robotnicy bez przygotowania zawodowego – stosuje się do: pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu, robotników do prac lekkich, robotników do prac porządkowych, robotników – pomocy kuchennych.

II. W Załączniku nr 5 do Rozporządzenia:

Poz. 12 - fotograf, introligator, kopista offsetowy, montażysta offsetowy, naświetlacz składu komputerowego, operator monitora ekranowego fotoskładu, składacz komputerowego systemu składu – stosuje się do: maszynisty maszyn offsetowych, retuszera, krajacza. Powyższe porozumienie obowiązuje do czasu wprowadzenia w Uczelni regulaminu wynagrodzeń lub układu zbiorowego pracy. Traci moc Porozumienie Rektora Politechniki Warszawskiej z organizacjami zakładowymi NSZZ "Solidarność" i Związku Nauczycielstwa Polskiego z dnia 01 stycznia 2007 r. w sprawie odpowiedniego stosowania do określonych stanowisk pracy pracowników Politechniki Warszawskiej niebędących nauczycielami akademickimi, przepisów Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 grudnia 2006r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych uczelni publicznej.

Rada Zakładowa ZNP w PW
/-/ dr inż. Zdzisław Gałkowski

Komisja Zakładowa
NSZZ „Solidarność” w PW
/-/ Stanisław Jezierski

REKTOR
/-/ prof. dr hab. inż. Włodzimierz Kurnik

PROREKTOR
/-/ prof. nzw. dr hab. inż. Roman Gawroński

Wielkanoc

***Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
w Politechnice Warszawskiej
serdecznie zaprasza na
Tradycyjne Spotkanie Wielkanocne
w dniu 3. kwietnia (wtorek) od godz. 16.30 w sali 160 GG***

JPII

Ponad tysiąc osób czuwało na placu Piłsudskiego w siódmą rocznicę śmierci Jana Pawła II.

O 21³⁷ (w godzinę śmierci Papieża) trębacz odegrał utwór „Cisza”. Wcześniej zebrani słuchali archiwalnych przemówień Jana Pawła II, aktorzy czytali fragmenty papieskich dokumentów, a na telebimie wyświetlane były archiwalne materiały, w których o życiu i pontyfikacie opowiadali Jego przyjaciele i znajomi.

Tradycyjne Spotkanie Wielkanocne

Zgodnie z wieloletnią tradycją 3. kwietnia (we wtorek) odbyło się spotkanie przy Wielkanocnym Stole. Zebranych przywitał Przewodniczący Komisji Zakładowej Stanisław Jezierski i złożył serdeczne życzenia świąteczne. Najlepsze życzenia złożyli również JM Rektor Naszej Politechniki prof. Włodzimierz Kurnik i Prorektor Tadeusz Kulik. Zabrał głos Przewodniczący Zarządu Regonu Mazowsze Andrzej Kropiwnicki. Podziękował za zaangażowany udział w organizowaniu poparcia dla wniosku o referendum w sprawie podniesienia wieku emerytalnego. Życzył również zdrowych i spokojnych Świąt.

Podzieliliśmy się jajkami i najlepszymi życzeniami. Koleżeńskie dyskusje przy żurku i słodkościach zakończyły spotkanie.

Z okazji zbliżających się Świąt

wszystkim pracownikom, emerytom, rencistom

zdrowych, pogodnych Świąt Wielkanocnych, pełnych wiary, nadziei i miłości

Radosnego, wiosennego nastroju,

serdecznych spotkań w gronie rodziny i wśród przyjaciół

oraz wesołego Alleluja

życzy w imieniu Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Politechnice

Warszawskiej

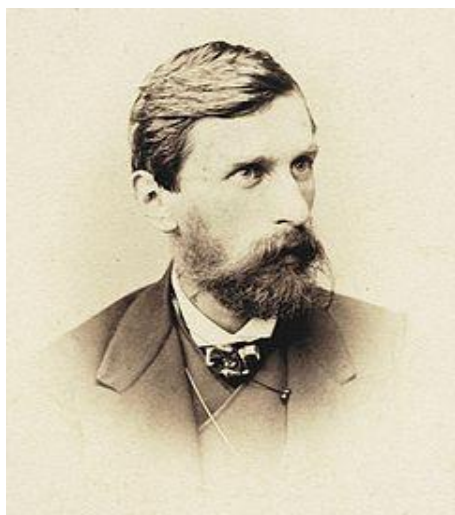
Elżbieta Orkan-Lęcka

...Chwila zadumy

Adam Asnyk

*Daremne żale - próżny trud,
Bezsilne złorzeczenia!
Przeżytych kształtów żaden cud
Nie wróci do istnienia.
Świat wam nie odda, idąc wstecz,
Znikomych mar szeregu -
Nie zdoła ogień ani miecz
Powstrzymać myśli w biegu.
Trzeba z żywymi naprzód iść,
Po życie sięgać nowe...
A nie w uwiedłych laurów liść
Z uporem stroić głowę.
Wy nie cofniecie życia fal!
Nic skargi nie pomogą -
Bezsilne gniewy, próżny żal!
Świat pójdzie swoją drogą.*

kwiecień 1877 r.

Adam Asnyk

Adam Prot Asnyk ps. *Jan Stożek, El...* (1838 - 1897) – poeta i dramatopisarz. Po ukończeniu Wyższej Szkoły Realnej w Kaliszu studiował w Instytucie Gospodarstwa Wiejskiego i Leśnictwa, w Akademii Medyko-Chirurgicznej w Warszawie oraz na uniwersytetach we Wrocławiu (1859–60), gdzie działał w Towarzystwie Literacko-Słowiańskim, Paryżu i Heidelbergu. Brał udział w ruchu spiskowym. W 1860 roku został aresztowany i uwięziony w X Pawilonie Cytadeli Warszawskiej. W Powstaniu Styczniowym był członkiem Rządu Narodowego. W latach 1864–67 przebywał za granicą, w 1866 uzyskał doktorat z filozofii na uniwersytecie w Heidelbergu. Po powrocie do kraju przebywał we Lwowie, a w 1870 roku zamieszkał w Krakowie. W styczniu 1882 został wydawcą krakowskiego dziennika *Reforma*. Od 1884 roku był radnym miejskim w Krakowie. W 1889 roku został posłem do galicyjskiego Sejmu Krajowego. W 1890 roku uczestniczył w sprowadzeniu z Paryża prochów Adama Mickiewicza. Był jednym z pierwszych członków Towarzystwa Tatrzańskiego. Wiele podróżował. Wiersze ogłaszał w zbiorach p.t. *Poezje* (1869, 1872, 1880, 1894). Twórczość literacką rozpoczął w latach 1864–65. Jego liryka w tym okresie była wyrazem rozterki duchowej poety przeżywającego kryzys światopoglądowy, pogłębiony klęską narodową. Powstają wiersze pełne bluźnierstw (*Odpowiedź*), buntu i ustalonemu porządkowi świata (*Julian Apostata*), goryczy i zwątpienia (*W zatoce Baja*), krytycznego obrachunku z romantyzmem politycznym (*Sen grobów*). Powstawały też utwory wyrażające tęsknotę za „siłą ducha”, pragnienie odrodzenia, „duszy współczesnej” aż do pokornego poddania się nakazom Chrystusowej nauki (*Pod stopy krzyża*). Od ok. 1870 rozpoczął poszukiwanie własnej drogi twórczej.

W utworach zaczęła dominować postawa epicka; w miejsce lirycznego obrazu ludzkich przeżyć pojawił się zobiektywizowany, epicki obraz świata, refleksja coraz częściej zastępuje komentarz liryczny. Najpełniejszym wyrazem tej zintelektualizowanej poezji jest cykl 30. sonetów *Nad głębiami* (1883–94), który przyniósł Asnykowi miano „poety-filozofa”. W cyklu tym zawarł swój system filozoficzny, będący próbą pogodzenia idealizmu z pozytywistycznym realizmem. W przeciwieństwie jednak do pozytywistów nie wierzył w możliwość empirycznego poznania rzeczywistości. Rozum ludzki okazuje się bezradny w miarę postępu wiedzy. Założenia etyczne tego systemu głoszą obowiązek czynnego udziału jednostki w duchowym procesie dążenia do powszechnej doskonałości. Styl sonetów cechuje intelektualizacja oraz abstrakcyjność, brak rozbudowanych obrazów, metafor i porównań. W twórczości Asnyka obecna jest stale nuta patriotyczna, głosząca wiarę w siłę narodu i możliwość odzyskania wolności, polemiczna wobec konserwatywnego programu ugody.

Motywy wielu jego utworów jest krajobraz górski, zwłaszcza tatrzański (*Ranek w górach, Kościeliska, Noc nad Wysoką, Letni wieczór, Podczas burzy, Limba, Wodospad Siklawy, Giewont*) oraz motywy morskie (*Podróżni, W zatoce Baja*), sonety (*Zmiennego bytu falo ty ruchliwa!..., Wieczne ciemności! bezdenne otchłanie!..., Na falach swoich toczy słońce miliony...*) oraz cykl *Z obcych stron, Noc na morzu – w drodze z Malty do Goletty, Na polach Kartagi, Pointe du Raz*.

10. kwietnia – druga rocznica katastrofy samolotowej

Jarosław Kaczyński

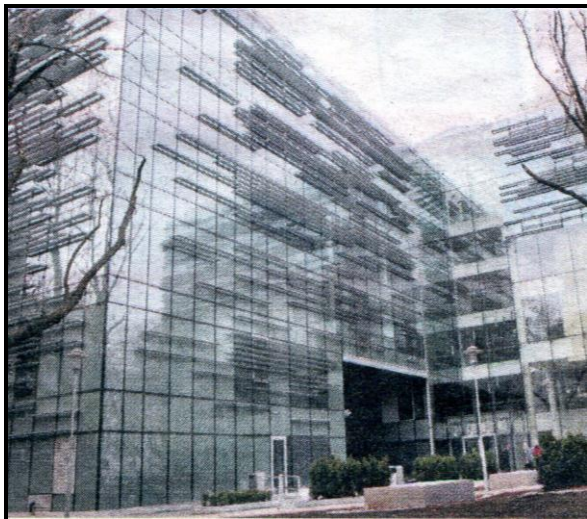
przemawia pod Pałacem Prezydenckim... Podczas porannego apelu jako pierwsi zostali wymienieni zmarli związani z PiS. Każdemu nazwisku towarzyszyło zdjęcie na telebimie i pauza. Następnie odczytano pozostałe nazwiska. Zebrani złożyli kwiaty i zapalili znicze.

Premier Donald Tusk

składa kwiaty pod pomnikiem ofiar katastrofy na cmentarzu Powązkowskim.

W oficjalnych uroczystościach w Warszawie wzięli udział prezydent i premier. Na uroczystość do Smoleńska, wraz z rodzinami części ofiar, pojechał minister Kultury.

„Szkłane ściany, szklany dach, na elewacji znak, który symbolizuje świat opleciony siecią informatyczną. To jest śmiała decyzja inwestora i konserwatora zabytków. Między wiekowymi gmachami kampusu Politechniki Warszawskiej stanął pierwszy nowoczesny budynek – cały ze szkła. To MiNI – Wydział Matematyki i Nauk Informatycznych...”

Wszyscy w kosmos

12. kwietnia 1961 roku o godzinie 9⁰⁷ główny konstruktor Korolow krzychał „Pajechali”! Lot orbitalny Jurija Gagarina trwał 108 minut. Wczesnym wieczorem, ulicami Moskwy szły rozentuzjasmowane tłumy. Niesiono mnóstwo zaimprovizowanych transparentów. Jeden z moskwiaków dźwigał wielki plakat z tekstem: „Wsie w kosmos”. Nikt się nie dziwił.

Siekiera, motyka...

Podziemne „Radio Solidarność” towarzyszyło mieszkańcom stolicy i wielu innych miast przez ponad osiem lat. Pierwszą audycję nadało 30 lat temu, ...12. kwietnia 1982 r. Pomysłodawcami radia byli Zbigniew i Zofia Romaszewscy. Dziś, nie sposób jeszcze ocenić ile osób było w różny sposób zaangażowanych w działalność Radia w skali całego kraju. Możliwe, że nawet kilka tysięcy.

Z „Radiem Solidarność” kojarzona była melodia piosenki okupacyjnej „Siekiera, motyka”..., bo taki sygnał wywoławczy towarzyszył radiu stołecznemu do 1989 roku.

Trybunał w sprawie Katynia

16. kwietnia Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu ogłosił decyzję w sprawie skargi 15. krewnych ofiar NKWD z 1940 r., którzy oskarżyli władze Rosji ws. zbrodni katyńskiej. Wbrew wcześniejszym publikacjom rosyjskiej prasy, Trybunał orzekł, że władze Rosji złamały m.in. art. 2, art. 3 i art. 38. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, który zakazuje niehumanitarnego i poniżającego traktowania. Chodzi o utajnienie dokumentów ze śledztwa, niewskazanie miejsca pochówku zamordowanych oficerów i negowanie zbrodni katyńskiej jako ustalonego faktu historycznego. Sędziowie Trybunału orzekli też, że Rosja dopuściła się poniżającego traktowania w odniesieniu do 10 (z 15 - przyp. red.) skarżących krewnych ofiar. Pełnomocnik skarżących zapowiedział już odwołanie się od decyzji Trybunału do Wielkiej Izby. Trybunał orzekł też, że Rosja musi wypłacić skarżącym łącznie pięć tysięcy euro tytułem kosztów i wydatków. Trybunał orzekł, że biorąc pod uwagę wyjątkowe okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzenie naruszenia art. 3 Konwencji będzie stanowiło wystarczające słuszne zadośćuczynienie. Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu wskazał ponadto w wyroku, że zbrodnię katyńską można traktować jako zbrodnię wojenną. Oznacza to, że nie ulega ona przedawnieniu, a jej sprawcy mogą być ścigani.

Trybunał zauważył, że masowy mord dokonany na polskich więźniach można traktować jako zbrodnię wojenną, jako że obowiązek humanitarnego traktowania jeńców wojennych i zakaz ich zabijania były częścią międzynarodowego prawa zwyczajowego, a jego poszanowanie było obowiązkiem władz sowieckich.

Jednakże biorąc pod uwagę, że zbrodnie wojenne nie ulegają przedawnieniu, Trybunał stwierdził, że „w okresie po ratyfikacji Konwencji nie pojawiły się żadne nowe dowody lub okoliczności związane ze zbrodnią katyńską, a zatem po tej dacie nie powstał na nowo obowiązek dla władz rosyjskich do prowadzenia śledztwa. Na poprzedzającej wyrok rozprawie publicznej 6. października ub. r. Trybunał m.in. zadał stronom pytanie, „czy masowy mord na polskich jeńcach można określić jako zbrodnię wojenną”. W ocenie polskich prawników, a także

wspierającego skarżących polskiego rządu nie ulega wątpliwości, że zbrodnia katyńska popełniona przez sowiecką Rosję na ok. 22 tys. polskich obywatelach była – w świetle prawa międzynarodowego – przynajmniej zbrodnią wojenną i zbrodnią przeciwko ludzkości. Zbrodnię katyńską – zdaniem polskich prawników – można także uznać za ludobójstwo. Kwalifikację taką nadał IPN w polskim śledztwie w.s. zbrodni katyńskiej.

Taką kwalifikację prawną zbrodni katyńskiej dawał także ZSRR, gdy w latach 1945-46 przed Trybunałem Norymberskim próbował przypisać ją Niemcom. Tymczasem współczesne władze Rosji twierdzą, że zbrodnia katyńska – zgodnie z oficjalnym komunikatem, który w 2005 r. ogłosił główny prokurator wojskowy gen. Aleksandr Sawienkow – nie jest zbrodnią prawa międzynarodowego i ulega ona przedawnieniu. Sprawa karna została zamknięta z powodu braku znamion przestępstwa, ponieważ ludobójstwo narodu polskiego nie miało miejsca ani na poziomie państwowym, ani w sensie prawnym. Sprawa została zamknięta jako wojskowe przestępstwo służbowe, związane z przekroczeniem uprawnień służbowych – ogłosił wówczas Sawienkow. Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu orzekł, że Rosja dopuściła się „niehumanitarnego i poniżającego traktowania” krewnych ofiar zbrodni katyńskiej wobec dziesięciu z nich, a w stosunku do pięciu skarżących do takiego traktowania nie doszło.

Tym samym Trybunał uznał, że Rosja naruszyła art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. „Nastąpiło naruszenie artykułu 3 (zakaz niehumanitarnego traktowania) w odniesieniu do dziesięciu skarżących, a w odniesieniu do pozostałych pięciu skarżących do naruszenia tego artykułu nie doszło” – brzmi wyrok. Trybunał uznał ponadto, że Rosja naruszyła obowiązek współpracy z Trybunałem w art. 38 Konwencji.

Skarżący Rosję w sprawie Katynia odwołują się od decyzji Trybunału do Wielkiej Izby – poinformował PAP pełnomocnik prawny skarżących Ireneusz Kamiński. W jego ocenie Wielka Izba Trybunału ze względu na rangę sprawy, powinna się wypowiedzieć, co do art. 2. Wyrok w sprawie skarg katyńskich, który wydało siedmiu sędziów V sekcji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, nie jest prawomocny. To oznacza, że po jego ogłoszeniu każda ze stron ma możliwość złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy przez Wielką Izbę Trybunału (17. sędziów).

Więści z KSN

Sprawozdanie z przebiegu posiedzenia Rady KSN NSZZ „Solidarność” 21. kwietnia 2012 r.

Po powitaniu uczestników spotkania przez przewodniczącego Regionu Małopolskiego NSZZ „Solidarność” oraz Prorektora AGH prof. dr hab. Zbigniewa Kąkolę, wysłuchaliśmy bardzo interesujących dwóch prelekcji :

Prezentacja głównych problemów w finansowaniu nauki, szczególnie badań podstawowych – prof. dr hab. Andrzej Jajszczyk, dyrektor Narodowego Centrum Nauki i prezentacja przygotowywanych zasad ewaluacji jednostek naukowych – prof. dr hab. Andrzej Pach, członek Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych.

W roboczej części posiedzenia Rady omawiano, dyskutowano i ewentualnie podejmowano ustalenia:

- Sprawozdanie z budżetu KSN za 2011r; (w tym problemy z ściągalskością składek z Komisji Zakładowych).
- Usytuowanie KSN w NSZZ „Solidarność” – projekt rekomendacji dla WZD w Katowicach (wzmocnienie struktur branżowych i ich finansowanie w ramach Komisji Krajowej).
- PUZP – ocena stanu negocjacji. Sprawa wystąpienia do Rady Sekretariatu Nauki i Oświaty o upoważnienie do prowadzenia sporu zbiorowego. *Dodatkowo omówienie i przyjęcie zgłoszonych uwag*).
- Ustawa o szkolnictwie wyższym – uzupełnienia projektu małej nowelizacji opracowanego przez KSN. Sprawa uczestnictwa przedstawicieli KSN w ministerialnym Zespole ds. zmian przepisów prawnych w zakresie szkolnictwa wyższego nowelizacji (*dodatkowo wybór przedstawicieli KSN do pracy w w/w zespole*).
- Sprawa WZD w Katowicach – inne rekomendacje uchwał programowych i powołanie zespołów programowych; sprawy organizacyjne. (*przyjęcie uchwały dot. „Apelu Krakowskiego” oraz stanowiska w sprawie finansowania uczelni prywatnych ze środków publicznych – w załączeniu do sprawozdania*)
- Zmiany w organizacji Prezydium Rady KSN.

Kraków, 21 kwietnia 2012 r.

Załącznik 1. Uchwała Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Rada Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Prezydium KSN do przygotowania na najbliższe Walne Zebranie Delegatów KSN uchwały afirmującej tekst tzw. *Apelu Krakowskiego* – dokumentu skierowanego do Rządu, Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, podpisanego przez Przewodniczącego KSN NSZZ „Solidarność” Edwarda Malca oraz Prezesa Rady Nauki i Szkolnictwa Wyższego ZNP Janusza Raka, w dniu 11 kwietnia 2012 r., na konferencji *Nauka i Uniwersytet w Polsce Anno Domini 2012*.

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” /-/ Edward Malec

Kraków, 11.04.2012 r

Apel Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” oraz Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP do Rządu, Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o ratowanie polskiej nauki i szkolnictwa wyższego.

My, niżej podpisani przewodniczący związków zawodowych, krytycznie oceniamy zaniedbania Państwa Polskiego w dziedzinie nauki i szkolnictwa wyższego. Wbrew deklarowanym intencjom reprezentantów Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, jesteśmy świadkami pogłębiającej się zapaści cywilizacyjnej i narastania dystansu do czołówki europejskiej i światowej.

Okres transformacji ustrojowej i przeobrażeń gospodarczych po roku 1989 zmienił znacząco oblicze naszego kraju. Nauka i szkolnictwo wyższe, te najbardziej prorozwojowe we współczesnym świecie dziedziny życia społeczno-gospodarczego, nie były jednak beneficjentami tych zmian. W ostatnim dwudziestoleciu nastąpił spadek wydatków na szkolnictwo wyższe i naukę, licząc w proporcji do PKB. Nie dziwi zatem równoczesny spadek aktywności naukowej, badawczej oraz innowacyjnej a także wyniszczenie instytutów badawczych czy instytutów Polskiej Akademii Nauk. Paradoksalnie, towarzyszył temu wielokrotny wzrost liczby studentów.

Przypominamy, że Polska jako państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązana do realizacji europejskich programów i strategii w obszarze szkolnictwa wyższego i nauki, których celem jest m. in. poprawa jakości nauczania, zwiększenie mobilności naukowców i studentów, umiędzynarodowienie badań naukowych i procesu kształcenia, wzrost innowacyjności gospodarki, a także powiązanie szkolnictwa wyższego ze sferą badań. Polska na tle innych krajów Wspólnoty wypada źle a jedną z głównych przyczyn słabej pozycji w budowaniu innowacyjnej gospodarki i realizacji Strategii Europa 2020 jest wieloletnie niedoinwestowanie nauki i szkolnictwa wyższego.

Zmianom systemowym o charakterze głównie organizacyjnym nie towarzyszy stosowne zwiększenie nakładów finansowych ze środków publicznych. Rząd Premiera Tuska formułując w 2008 roku założenia reformy nauki i szkolnictwa wyższego, za niezbędny warunek powodzenia tej reformy uznał coroczny wzrost finansowania nauki i szkolnictwa wyższego z budżetu państwa o 0,158 % PKB (bez środków z funduszy strukturalnych UE) do 2013 r. Tymczasem w ciągu ostatnich czterech lat łączne budżetowe wydatki na naukę i szkolnictwo wyższe - w proporcji do produktu krajowego brutto - znacząco spadły. Procentowy łączny udział tzw. części budżetowych 803 (szkolnictwo wyższe) i 730 (nauka) (bez środków europejskich) w planowanym budżecie na rok 2012 jest prawie o 10 % niższy od odnotowanego w roku 2008. W proporcji do PKB mamy odpowiednio 1.16 w roku 2008 i 1.06 w roku 2012. Z kolei w dziale 38 odnotowujemy spadek z 0.68% do 0.61%, a w dziale 803 z 0.84% do 0.75% - bez uwzględnienia środków europejskich.

Po ich uwzględnieniu mamy również spadek, odpowiednio do 0.65% (dział 38) i 0.8% (803). Finansowanie nauki wykazuje od wielu lat cechy stagnacji na poziomie grubo poniżej 1 proc. PKB, podczas gdy wiele krajów Unii Europejskiej od lat wydaje na ten cel co najmniej 2 % PKB. Obniżających się nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe nie można przy tym tłumaczyć kryzysem gospodarczym, ponieważ inwestowanie w te dziedziny jest istotne dla umacniania potencjału długookresowego wzrostu oraz daje możliwość elastycznego reagowania na zmiany technologiczne i demograficzne mające wpływ na rynek pracy. W większości krajów OECD wydatki publiczne na naukę i edukację, w tym na szkolnictwo wyższe, stanowią znaczącą pozycję w budżetach i są społecznym priorytetem

Realnie i nominalnie spadły również nakłady na stypendia studenckie i doktoranckie oraz na pomoc socjalną. Obniżenie ich z 1.74 mld (2006) do 1.64 mld (plan na 2012), oznacza spadek kilkunastoprocentowy. Jednym ze źródeł finansowania nauki przez państwo jest tzw. dotacja statutowa na działalność statutową, badania własne (od 2011 r. zlikwidowane) i inwestycje. Nominalne planowane wydatki na rok 2008 i na rok 2012 wynoszą odpowiednio 2.3 mld i 2.44 mld, co oznacza kilkuprocentowy realny spadek, przy kilkunastoprocentowej inflacji. Konsekwencje są szczególnie dotkliwe dla instytutów PAN, dla których dotacja statutowa jest podstawowym źródłem finansowania bazy lokalowej, kadry, bibliotek i badań naukowych. Ustawa o finansowaniu nauki rozkłada na 10 lat proces obniżania tych środków finansowych. Tymczasem już w roku 2011 tzw. współczynnik przeniesienia obniżony został do poziomu 0.9, a w roku 2012 wynosi 0.8 stosownych kwot z roku 2011. Zatem w ciągu 2 lat dotacja statutowa instytutów PAN spadła o prawie 30%.

Nastąpiło także wyraźne załamanie płac w szkolnictwie wyższym a w jeszcze większym stopniu w instytutach PAN. Posłużymy się danymi dotyczącymi najliczniejszej grupy nauczycieli akademickich. W 2005 roku płace adiunktów stanowiły ok. 1.8 średniej płacy w gospodarce narodowej a na początku 2012 roku znajdują się one na poziomie nieco powyżej średniej. Obserwowane w ostatnich latach załamanie innowacyjności w przemyśle oznacza, że środki finansowe są albo za szczupłe albo przyznawane są w sposób nieefektywny.

Polskie uczelnie i nauka na tle międzynarodowym

Ogólnie wiadomo, że jedynie nieliczna grupa polskich uczelni wyższych mieści się wśród najlepszych uczelni świata. W klasyfikacji madryckiego Webometrics znajdujemy w pierwszej pięćsetce dwie uczelnie krakowskie (UJ i AGH), dwie warszawskie (UW i PW) i jedną poznańską (UAM), w takiej właśnie kolejności. Zupełnie inaczej przedstawia się pozycja Polski wśród 500 najsłabszych uczelni. W roku 2012 Webometrics klasyfikuje 20365 jednostek. Jedną z polskich uczelni niepublicznych zajmuje miejsce 20309, a w ostatniej setce jest ich siedem. Jeden uniwersytecki wydział - Wydział Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego (miejsce 1900) - wypada w tej klasyfikacji lepiej od wszystkich polskich uczelni niepublicznych. Z kolei w rankingu SCImago Research Group, obejmującym ponad 2800 jednostek naukowych z całego świata, instytuty PAN rozpatrywane łącznie, zajęły 72 miejsce. Międzynarodowe klasyfikacje ujmują różne aspekty, w tym głównie aktywność naukową, ale istnieje korelacja aktywności naukowej i poziomu kształcenia. Niemożliwe jest naszym zdaniem kształcenie na poziomie wyższym w uczelni, w której nie są prowadzone badania naukowe. Tymczasem wielką słabością sektora niepublicznego jest brak kadry, skłonnej się z nim bliżej związać. W roku 2010 w 328 uczelniach niepublicznych pracowało w tzw. podstawowym miejscu pracy zaledwie 503 nauczycieli akademickich. Ten stan rzeczy pewnie można zmienić, ale wymaga to wielkich nakładów finansowych i wielu lat oczekiwania na efekty. Uważamy, że - tu i teraz - nie ma alternatywy dla sektora publicznego. Tylko uczelnie publiczne reprezentują poziom międzynarodowy i tylko one w przewidywalnej perspektywie czasowej mogą prowadzić działalność dydaktyczną i badawczą na poziomie międzynarodowym. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego powinno pogodzić się z realiami i wydawać publiczne pieniądze w najbardziej efektywny sposób w sektorze wyższych szkół publicznych. Pora pozbyć się liberalnych złudzeń i ideologicznych obciążeń.

Konieczne zwiększenie finansowania szkolnictwa wyższego i nauki z budżetu państwa.

Postulujemy znaczące zwiększenie poziomu finansowania szkolnictwa wyższego, odpowiednio do realizowanych zadań edukacyjnych, w relacji do wielkości Produktu Krajowego Brutto. Jest to naszym zdaniem niezbędny warunek prawidłowej realizacji wdrażanej obecnie reformy szkolnictwa wyższego.

Konieczny jest wzrost nakładów na naukę ze środków publicznych i wprowadzenie różnorodnych mechanizmów systemowych (ulgi podatkowe, fundusze inwestycyjne) stymulujących finansowanie pozabudżetowe (przez zakłady przemysłowe, firmy itp.) i umożliwiających osiągnięcie w obszarze badań i rozwoju nakładów poziomu przyjętego w Strategii Europa 2020, t. j. blisko 2% PKB. Uważamy, że do roku 2020 nierealistyczny jest - z powodów natury systemowej - znaczniejszy wzrost nakładów sektora prywatnego na badania naukowe i innowacyjne. Stąd szczególna rola państwa, którego udział w tym okresie powinien zdecydowanie przekraczać wkład przedsiębiorców. Nie sprzeciwiamy się rozdzielaniu znacznej (lub nawet dominującej) części środków finansowych na określone projekty naukowe według zasad konkursowych. Od czasów Nielsa Bohra jest to zaakceptowany sposób finansowania nauki. Ich wysokość powinna jednak ulec zwielokrotnieniu by pozwolić na utrzymywanie zespołów badawczych wyłącznie z grantów.

Konieczne jest jednak - oprócz środków przydzielanych w postępowaniu konkursowym - utrzymanie wydzielonych funduszy na badania statutowe. System oparty wyłącznie na grantach nie zapewnia ciągłości finansowania badań naukowych a tym samym ich stabilności. Ograniczanie finansowania działalności statutowej, którego jesteśmy

świadkami, jest szczególnie dotkliwie dla instytutów Polskiej Akademii Nauk. Zagroza im likwidacja lub zapaść - przerywanie realizacji rozpoczętych badań podstawowych i zamykanie tematów badawczych, niemożność uczestniczenia w konkursach na granty międzynarodowe i groźba likwidacji studiów doktoranckich. Tym samym zostaną zmarnowane wieloletnie nakłady i nastąpi nieodwracalna utrata dobrze wykształconej i doświadczonej kadry.

Stanowczo przeciwstawiamy się przenoszeniu idei konkursów do finansowania działalności dydaktycznej. Doświadczenia z konkursami na kierunki zamawiane są zniechęcające. Procedura jest kosztowna, metoda zwiększenia popularności kierunków (radikalne podwyższenie stypendiów dla części studentów) jest na granicy ryzyka moralnego, a przy tym nie zapewnia stabilności rekrutacji. Rozstrzygnięcia konkursowe często bywały zaskakujące i kontrowersyjne. Prostszy rozwiązaniem byłaby np. stosowna wieloletnia modyfikacja algorytmów, według których liczona jest dotacja dydaktyczna dla wszystkich uczelni prowadzących kierunki deficytowe.

Pracownicy akademicki i naukowcy to partnerzy. Niezbędna nowelizacja ustawy o szkolnictwie wyższym.

Żądamy traktowania pracowników akademickich jak partnerów. Patologie płacowe i wieloetatowość to wynik braku jawności dochodów. Właściwą drogą rozwiązania płacowych problemów pracowniczych jest, naszym zdaniem, wspólna praca strony związkowej i rządowej nad przedstawionym przez KSN NSZZ „Solidarność” i Radę Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP ponadzakładowym układem zbiorowym pracy dla pracowników uczelni publicznych.

W szczególności rekomendujemy powrót do przyjętej w 2001 roku koncepcji ładu płacowego w szkolnictwie wyższym poprzez wprowadzenie zapisów ustawowych gwarantujących w uczelniach publicznych poziom średnich płac w grupach profesorów, adiunktów, asystentów i pracowników niebędących nauczycielami akademickimi w relacji odpowiednio 3:2:1:1 w stosunku do średniej krajowej w gospodarce narodowej. Żądamy w latach 2012-2015 realizacji programu wzrostu wynagrodzeń pracowników publicznych szkół wyższych, do powyżej określonego poziomu.

Postulujemy także wprowadzenie systemu wynagrodzeń według zasad i wskaźników przyjętych w szkolnictwie wyższym dla pracowników instytutów badawczych PAN. Art. 104 ustawy o PAN znosi dotychczas ustalany przez ministra taryfikator, ustanawiający dolne granice płacowych widełek. W ten sposób otwarto drogę do dalszego obniżania i tak już niskich wynagrodzeń w instytutach badawczych PAN. W konsekwencji zniszczenie zagraża co najmniej połowie instytutów i zespołów badawczych, często stanowiących naukowe zaplecze innowacyjnej gospodarki.

Konieczne jest, naszym zdaniem, ograniczanie lub wręcz likwidacja wieloetatowości nauczycieli akademickich z jednoczesnym znaczącym podwyższeniem wynagrodzeń w podstawowym miejscu pracy. Postulujemy przyjęcie zasady finansowania ze środków publicznych - z tzw. dotacji dydaktycznej podstawowej - wyłącznie nauczycieli akademickich zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy. Usunięcie patologii płacowych i wieloetatowości to konieczność.

Niezbędna jest znaczna korekta obecnej ustawy o szkolnictwie wyższym w celu zniesienia różnego rodzaju biurokratycznych więzów. Szczególne emocje budzi teraz Sprawa Krajowych Ram Kwalifikacji, ale środowisko akademickie ma kłopot nie tylko z KRK. Konieczne jest skrócenie formalnej drogi awansu zawodowego nauczycieli akademickich poprzez traktowanie stopnia naukowego doktora, zgodnie z rekomendacjami Europejskiej Karty Naukowca, jako podstawowego w karierze naukowej. Wymagać to będzie, po pierwsze konsekwentnego trzymania się zasady, że zatrudnienie na uczelni następuje wyłącznie w wyniku konkursu, a po drugie, znacznego zwiększenia wynagrodzeń nauczycieli akademickich, aby przyciągać do udziału w konkursach licznych i dobrze przygotowanych kandydatów. Proces ten powinien być skojarzony ze zniesieniem przymusu habilitacyjnego.

Uważamy za pożądane przywrócenie zapisów ustawowych umożliwiających awans naukowy nauczyciela akademickiego i zmianę stanowiska w tej samej uczelni bez konieczności przeprowadzenia postępowania konkursowego. Konkurs byłby wymagany jedynie przy pierwszym zatrudnieniu (w przypadku zatrudnienia w formule odpowiadającej amerykańskiemu tenure-track) lub przy pierwszym zatrudnieniu i następującemu później pierwszemu mianowaniu w danej uczelni. Zapewnienie nauczycielom akademickim - zatrudnionym według powyższej formuły - warunków stabilizacji zawodowej i ekonomicznej, umożliwiającej ciągle podwyższanie

kwalifikacji poprzez przywrócenie zapisów ustawowych, gwarantujących zatrudnienie na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu w podstawowym miejscu pracy.

Postulujemy wydłużenie - z dwóch do czterech lat - ustawowego okresu oceny nauczycieli akademickich przy jednoczesnym przejrzystym i konkretnym uregulowaniu ustalonych wcześniej (przed okresem oceny) zasad dokonywania tych ocen. Związki zawodowe powinny mieć ustawowe prawo monitorowania, analizy i oceny jakości procesu oceny nauczycieli akademickich.

Uważamy, że nie stać nas dłużej na oszczędzanie na nauce i edukacji. Okres 20 lat niepodległości Polski międzywojennej przyniósł wymierne korzyści w postaci rozwoju polskiej nauki na poziomie światowym. Nie możemy tego powiedzieć o niepodległej Polsce po 1989 roku. Jest najwyższy czas na refleksję, że idziemy niewłaściwą drogą. Szkolnictwo wyższe i nauka powinny być traktowane - ponad politycznymi podziałami - nie jako obciążenie budżetu, ale jako atut rozwojowy, wymagający wsparcia i ochrony ze strony instytucji państwa polskiego. Badania naukowe i edukacja są najlepszą i najbardziej opłacalną inwestycją w przyszłość narodu, w materialny, kulturowy i cywilizacyjny rozwój Polski.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Edward Malec

Prezes Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP Janusz Rak
Kraków, 21 kwietnia 2012 r.

Załącznik 2 Stanowisko Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” w sprawie finansowania uczelni prywatnych ze środków publicznych

Rada Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” wyraża zdecydowaną dezaprobatę dla inicjatyw zmierzających do wspierania uczelni prywatnych ze środków publicznych. Niepokoi nas odwoływanie się do idei partnerstwa publiczno-privatnego w systemie szkolnictwa wyższego.

Nie godzimy się z aspiracjami do pomocy publicznej właścicieli uczelni niepublicznych, które z założenia są przedsiębiorstwami nastawionymi na zysk i pobierającymi czesne od swoich studentów. Uważamy, że - tu i teraz - nie ma alternatywy dla sektora publicznego. Tylko uczelnie publiczne reprezentują poziom międzynarodowy i tylko one w przewidywalnej perspektywie czasowej mogą prowadzić działalność dydaktyczną i badawczą na poziomie światowym.

Obawiamy się, że próby opracowania systemu *finansowania i partnerstwa publiczno-privatnego w szkolnictwie wyższym* zakończą się zniszczeniem tego, co jeszcze w uczelniach publicznych funkcjonuje dobrze.

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” /-/ Edward Malec

Posiedzenie Komisji Zakładowej

24. odbyło się posiedzenie Komisji Zakładowej. Przewodniczący przekazał informacje o budżecie Uczelni, planowanym spotkaniu z Rektorem Kurnikiem i rektorem Gawrońskim, końcowych spotkaniach wyborczych (przedstawicieli do Senatu), sprawie cenzury na Uniwersytecie Warszawskim (redakcja Kwartalnika odrzuciła artykuł 18. profesorów dotyczący wyjaśnienia tragedii smoleńskiej) oraz o próbie skonsolidowania akademickiego środowiska warszawskiego. Kol. Maciejko poinformowała o posiedzeniu 21. kwietnia 2012 r. Rady KSN, której jest członkiem (informacje powyżej w „Więści z KSN”). Omawiano proponowane przez Nadzwyczajną Komisję ds. zmian w Statucie zapisy. Dotyczyły one powołania 6. prorektora ds. filii w Płocku (na wniosek elektora-elektka) § 65 ust. 2; zmiany w § 65 ust. 3 (ograniczenie do trzech dni) oraz dodanie § 67 a. Przewodniczący został upoważniony do głosowania za zmianami tylko wtedy jeśli 6. prorektor zostanie powołany ds. filii w Płocku.

Komisja Zakładowa przyjęła jednomyślnie Stanowisko ws. poparcia działań profesorów z UW: *Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej wyraża uznanie pracownikom*

naukowym Uniwersytetu Warszawskiego proponującym podjęcie badań naukowych zmierzających do wyjaśnienia przyczyn tragedii smoleńskiej.

Omówiono akcje protestacyjne Związku pod Sejmem RP w dniach 8. – 11. maja 2012 r. w sprawie podniesienia wieku emerytalnego. Przewodniczący zaapelował o udział w tych akcjach.

Wybory przedstawicieli do Senatu PW

W dniu 28. kwietnia 2012 r. odbyły się wybory przedstawicieli do Senatu w trzech grupach pracowniczych. Oto wyniki wyborów:

W grupie pracowników posiadających tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego: Barlik Roman (Elektryczny), Florjańczyk Zbigniew (Chemia), Gradoń Leon (ICHiP), Janeczko Stanisław (MiNI), Kujawińska Małgorzata (Mechatronika), Leonowicz Marcin (Inż. Materiałowa), Modelski Józef (Elektronika), Nader Mirosław (Transport), Przybyłowicz Piotr (SiMR), Rokicki Jacek (MEiL);

W grupie nauczycieli akademickich nieposiadających tytułu naukowego profesora lub stopnia naukowego doktora habilitowanego: Bodnicki Maciej (Mechatronika), Duda Przemysław (Fizyka), Koszewski Krzysztof (Architektura), Kowalski Karol (Inż. Lądowa, „S”), Kowalski Tadeusz (Inż. Produkcji, „S”), Królikowski Andrzej (Chemia, „S”), Palimąka Tadeusz (MEiL, „S”), Skwarko Lucyna (SJO), Szulczyk Aleksander (Transport), Treichel Wiktor (Inż. Środowiska), Turlej Dariusz (Elektronika), Wyborski Jerzy (MiNI, „S”);

W grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi: Byczot Tadeusz (Administracja Centralna, „S”), Dobrzeńska Beata (Mechatronika, dziekanat), Gębarski Henryk (Administracja Centralna, „S”), Jezierski Stanisław (Inż. Materiałowa, „S”), Matuszewska Anna (Transport, dziekanat), Sander Waldemar (Inż. Środowiska, administracja wydziałowa, „S”).

Gratulujemy wyboru!

Protesty związkowe

19. kwietnia br. w Częstochowie kilka tysięcy związkowców z całej Polski manifestowało w obronie stabilnych miejsc pracy w samorządzie, pod hasłami: **NIE dla antypracowniczych decyzji samorządów, NIE dla prywatyzacji jednostek samorządowych, NIE dla arogancji polityków dbających tylko o układy i stolki.** Bezpośrednim powodem protestu było wypowiedzenie przez prezydenta Matyjaszczyka Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Pomocy Społecznej, wynegocjowanego z wielkim trudem przez NSZZ "Solidarność" i podpisanego zaledwie przed kilkunastoma miesiącami z poprzednikami Matyjaszczyka.

8. maja przed Sejmem RP, bezrobotni z Regionu Mazowsze protestowali przeciwko podniesieniu wieku emerytalnego do 67 roku.

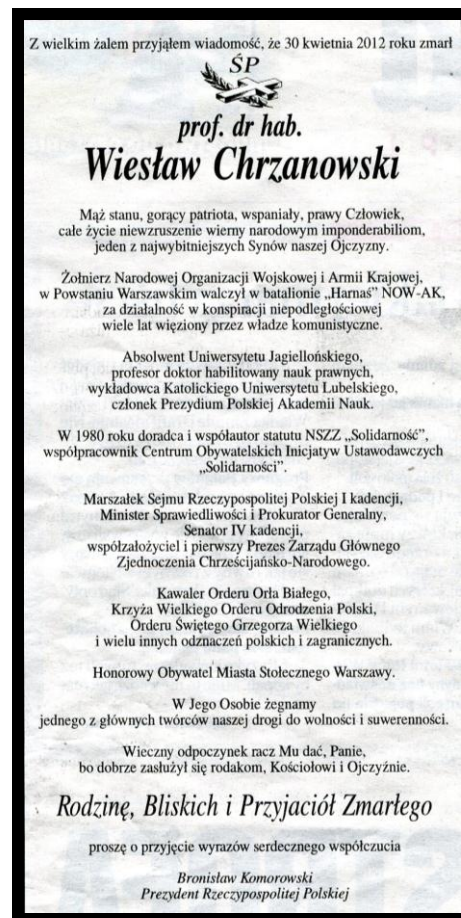
9 maja o godz. 9.00 Region Łódzki rozpoczął „miasteczko emerytalne”, a 10. maja kontynuowały „miasteczko” Regiony: Dolny Śląsk, Śląsk Opolski i Pomorze Zachodnie. W tym dniu, o godz. 14.00, w namiocie, odbyło się posiedzenie Komisji Krajowej, a o godz. 15.00 rozpoczęła się konferencja z udziałem ekspertów (m.in. prof. R. Bugaj, prof. M. Kosek).

11. maja (piątek) o godz. 9.00, rozpoczęła się Ogólnopolska Demonstracja przed Sejmem RP. Tego dnia od godz. 9.00 w Sejmie odbywały się głosowania nad projektami ustaw, w tym nad ustawą o wieku emerytalnym. Około 3 tys. związkowców zebrało się tam, aby zmanifestować swój sprzeciw wobec podwyższenia wieku emerytalnego do 67 lat.

W piątek, 11 maja br. Sejm znowelizował ustawę o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym służb mundurowych.

30. kwietnia 2012 roku zmarł prof. dr hab. Wiesław Chrzanowski.

„Poraj” (1923 – 2012)

Działacz konspiracyjny, żołnierz Armii Krajowej. Uczestnik Powstania Warszawskiego – podoficer kompanii „Genowefa”, batalionu „Harnaś”. Dwukrotnie ranny. W czasie stalinizmu więziony i torturowany. Był pracownikiem naukowym Uniwersytetu Warszawskiego, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, członkiem Polskiej Akademii Nauk. W roku 1991 był Ministrem Sprawiedliwości i Prokuratorem Generalnym. W latach 1997 – 2001 pełnił funkcję Marszałka Sejmu PR, a w latach 1997 – 2005 był senatorem. Był kawalerem Orderu Orła Białego.

„Brak Piłsudskich, Dmowskich, Witosów na miarę obecnej epoki, których autorytety mogłyby służyć za drogowskazy. Wskazania autorytetu to nie podlegające egzekucji rozkazy, ale to więcej niż porady. Obecne partie mają wodzów. Oni dysponują instrumentami dyscyplinującymi, jak np. umieszczenie na liście wyborczej, określenie miejsca na niej. To zamraża wewnętrzną debatę ideowo-programową, strategiczną. Statuty partii w naszym demokratycznym państwie niewiele mają wspólnego z demokracją..”

Debata 2007 rok.